

Politik Bilim

Tepkisizliğin Bin Bir Gerekçesi...

Aykut Göker

<http://www.inovasyon.org>; hagoker@ttmail.com

Bütün dikkatler ‘Kürtlerle barış - Suriye’de Şîa ile savaş’ sarmalına odaklanmışken eğitim-öğretim ve bilim sistemimizde yörünge değişikliği sürecindeki hızlanmanın farkında mısınız?

Bütün bir eğitim-öğretim ve bilim sistemimiz akıl merkezli yörüngesinden çıkarılıp dinsel dogmayı merkez alan bir yörüngeye oturtulurken sistemin unsurlarından kararlı bir tepkinin yükselmediği; zaman zaman tanık olunan yerel ya da kişisel düzeydeki karşı çıkışların örgütlü bir mücadeleye dönüşmediği bilinen bir gerçek... Oysa böyle bir süreçte beklenen, önce sistemin ana unsurları olan akademisyenlerin, bilim insanlarının, ilk ve orta dereceli okul öğretmenlerinin birbirlerine kenetlenerek seslerini topluca yükseltmeleridir. Hepimizden daha akılcı düşündüklerine, daha çok bildiklerine güvenerek çocuklarımızı, gençlerimizi yetiştirsinler, geleceğe hazırlasınlar diye ellerine teslim ettiğimiz o insanlardan bu tepkinin beklenmesi doğal değil midir? Bu niçin olmuyor?

Herhâlde, saydığım unsurlardan sesi sedası çıkmayan bir bölümü bu yörünge değişikliğinin düşünsel plandaki yandaşları olmalı. Onlar olsa olsa yörünge değişikliğine omuz verip sürecin daha da hızlanması için ellerinden geleni arkalarına koymuyorlardır. Bizim gözümüzde bilim insanı, öğretmen aklı temsil ederdi ama demek, bizim aymazlığımız ve düpedüz duyarsızlığımızdan yararlanarak, beynini dinsel dogmayla şartlandırdıkları “bilim insanı” bile yetiştirip gerçek akıl sahiplerinin arasına salıvermişler...

Üzülerek söylemek zorundayım ki, bazıları da ‘*banâ dokunmayan yılan bin yaşasın*’ havasındadırlar ve o yılan onlara dokununcaya kadar da susacaklar; vaziyeti idare edeceklerdir. Benzer rejim değişikliklerine sahne olmuş başka ülkelerde de örnekleri pek çoktur. Bizim ülkemizde de bolca bulunmaları doğal sayılmalı... Kanımca bazıları da, olan biteni onaylamamakla birlikte ‘*bu da geçer yahu*’ tevekkülüyle, durumun değişmesini beklemeyi yeğleyerek sessiz kalıyordur. Kültürümüzde bu var; doğal karşılanmalı...

Bir grup da bir başka rahatlığa kendisini kaptırmış gibi görünüyor. O gruptan olanlar, özellikle siyasî İslâm’ın destekçisi olan kadınların davranışlarına, giyim kuşamlarına bakarak şöyle diyorlar: ‘*Baştakiler ne denli bağnaz olurlarsa olsunlar, bu halkı istedikleri noktaya getiremezler. Başlı türbanlı kadınlar bile, açılan o imam-hatip mekteplerine çocuklarını göndermek istemiyorlar. Parklarda, başlar bağlı ama sevgilileriyle el ele kol kola gezen kızları görmüyor musunuz? Peki, ya büyük kentlerde gençlerin hoşça vakit geçirdikleri semtlerde dolaşan türbanlı kızların kılık kıyafetine ne diyorsunuz! Saçlar saklı ama yüzler ay parçası gibi apaçık ya da değme mankene taş çıkartacak denli makyajlı... Üstelik incecik ve dardar giysiler içinde bütün vücut çizgileri ayan beyan ortada! Bakın, hanım türbanlı ama direksiyonun başında o... Suudî Arabistan’da var mı böylesi! Hele kadın siyasetçileri! En az erkekleri kadar özgür onlar... Siyasî propaganda için tek başlarına gezip tozmadıkları yer yok... Merak etmeyin, o kadınlar alıştıkları bu özgürlüklerden asla vazgeçmezler.*’ Dilerim, öyle olur, ama bunun aksinin olabileceğini, bunları söyleyenler de biliyorlar. Öyleyse, niçin öyle konuşuyorlar?

Sonuçta insan işte; mücadele için yeterli cesareti yoksa, mutlaka akla yakın bir mazeret bulacaktır. Tıpkı şunun gibi: ‘*İslâm toplumunda kapitalizm geliştikçe palazlanan İslâm burjuvazisi her türlü bağnazlık zincirini kıracaktır; merak etmeyin.*’ Biz merak etmiyoruz

zâten; bunca yüz yıldır ticareti kutsayan İslâm'ın nereye geldiği apaçık ortada! Bu yemi yiyecek kuş kaldı mı bilmem. Ama dedim ya, insan işte, bir şeyleri göze alamıyorsa mazeretini de icat edecektir...

Siz bu saydıklarımın değilseniz; hani, iş başa düştü, derler ya, işte öyle; iş yine size düştü demektir... Onun için, daha fazla vakit yitirmeden davranın be Hocam...

CBT. 31 Mayıs 2013